

РЕШЕНИЕ

№ 322

гр. С., 06.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ ЦВ. СЛАВОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА Гражданско дело №
20221110135248 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.124 ГПК.

Л. И. Б. в предявил иск по чл.200 КТ срещу „Витез Проспект“ АД (с предишно наименование „Автомагистрали Хемус“) за сумата от 100000 лева – обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука от 13.02.2020г., при която на ищеца са причинени тежка черепно – мозъчна травма, загуба на съзнание, счупване на лявата табия, счупване на 9 – то и 10 – то ребро вдясно, травма на дясна глезенна става, увреждане на лумбо – сакралните коренчета на гръбначния стълб, полиневропатия, влошаване на диабетното състояние, чувство на потиснатост, раздразнителност, безпокойство, ведно със законната лихва от 13.02.2020г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че бил назначен по трудов договор при ответника на длъжността „а*“. При действието на трудовия договор на 13.02.2020г. на път I – 3 в посока от Бяла за Ботевград при пътуване към работното си място – обект на „Автомагистрали Хемус“ АД при управление на л.а. с рег. № * НМ ищецът претърпял пътнотранспортно произшествие. Събитието било признато за трудова злополука с разпореждане № 5104-22-27 от 13.03.2020г. на НОИ – ТП – С. област. Вследствие на произшествието ищецът получил следните увреждания – тежка черепно – мозъчна травма, загуба на съзнание, счупване на лявата табия, което наложило оперативно лечение с поставяне на остеосинтеза, счупване на 9 – то и 10 – то ребро вдясно, травма на дясна глезенна става, увреждане на лумбо – сакралните коренчета на гръбначния стълб и полиневропатия. След произшествието ищецът бил откаран в лечебно заведение и му била направена операция по повод получената фрактура на левия глезен. Проведено било медикаментозно лечение. Болничното лечение продължило 20 дни. След изписване от болницата ищецът бил изцяло зависим от грижите на близките си, като не бил в състояние да извършва най – елементарни битови дейности. Движенията на ставите били болезнени и ограничени. Ищецът изпитвал силни болки в лумбо – сакралната област и мускулна слабост в краката. Страдал от слабост и мравучкане в подбедриците и стъпалата. С решение на ТЕЛК на ищеца била определена 75 % намалена работоспособност. Причинените вследствие на трудовата злополука болки и страдания били с най – силен интензитет през първата година и половина след инцидента. По време на лечението си ищецът спазвал предписания постелен режим. В продължение на 10 месеца се придвижвал с помощта на патерици. Бил почти изцяло обездвижен. Изпитвал болки и в областта на гръдния кош. Имал почти постоянни болки в глезените и лумбалната област на гръбнака. При влошаване на времето и при

дълбоко поемане на въздух се появявали болки в гръдния кош. Приемал обезболяващи медикаменти. Видно от издадените болнични листове, ищецът бил неработоспособен в продължение на 451 дни. Заради претърпения инцидент се влошили симптомите на наличното при ищеца заболяване захарен диабет тип 2, което довело до преминаване на лечение с поставяне на инсулин. Освен физическите болки и страдания последиците от злополуката се отразили негативно и върху психическото здраве на ищеца – станал неспокоен, раздразнителен, изпитвал трудности със съня. Получените физически травми не позволили на ищеца да се върне на работа, която извършвал преди злополуката, свързана с изпълняваната от него длъжност „и. – а*“, и бил принуден да напусне работа.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК. Прави възражение за недопустимост на иска поради липса на процесуалноправна легитимация на ответника да отговаря по предъявения иск, доколкото работодател на ищеца бил „Автомагистрали Хемус“ АД – клон гр. Златица. По същество оспорва иска. Позицията се на проявена от ищеца груба небрежност при настъпване на злополуката по смисъла на чл.201, ал.2 КТ, като възражава, че при настъпване на злополуката ищецът е нарушил нормите на чл.16, ал.1 ЗДвП и чл.20, ал.1 ЗДвП, за което бил признат за виновен с присъда № 8 от 03.06.2021г. на ОС – Плевен по НОХД № 20214400200288 по описа за 2021г. Оспорва твърдените увреждания, както и твърдяната причинно – следствена връзка между тях и процесното събитие. Оспорва претенцията като завишена по размер съгласно критерия за справедливост по чл.52 ЗЗД.

Софийският районен съд, след като взе предвид предъявените искове, възраженията срещу тях и доказателствата по делото намира следното:

От приетия като доказателство трудов договор № 016/29.03.2012г. се установява, че между ответника „Автомагистрали Хемус“ АД, гр. С. (с настоящо наименование „Витез Проспект“) в качеството на работодател и ищеца Л. И. Б. в качеството на работник е сключен трудов договор, по силата на който ищецът е приел да изпълнява при ответника длъжността „а*“. От името на работодателя трудовия договор е подписан от инж. Н. Р., като сключването на трудовия договор е съгласувано с директора на клон Златица. От справка в Търговския регистър се установява, че към датата на сключване на трудовия договор Н. Р. е представлявал „Автомагистрали Хемус“ АД (с настоящо наименование „Витез Проспект“). При това съдът приема, че след като трудовият договор е сключен от „Автомагистрали Хемус“ АД (с настоящо наименование „Витез Проспект“) от законния представител на дружеството, то работодател на ищеца е именно „Автомагистрали Хемус“ АД, а не „Автомагистрали Хемус“ АД – клон гр. Златица – арг. чл.61, ал.1 КТ, без да е налице изключението по чл.61, ал.2 КТ. Въпреки принципната възможност клон на дружеството да притежава качеството „работодател“ по смисъла на пар.1, т.1 ДР на КТ, в случая от сключения трудов договор следва, че именно ответникът е работодател на ищеца и има процесуална пасивна легитимация да отговаря по иска по чл.200, ал.1 КТ. В тази връзка е без значение, че трудовата злополука е декларирана от „Автомагистрали Хемус“ АД – клон гр. Златица в качеството на осигурител на ищеца, след като трудовият договор не е сключен с клон на дружеството, а с принципала.

Съдът приема за установено, че на 13.09.2020г., при действие на трудовия договор, във връзка с изпълнение на заповед за командировка № 17/12.02.2020г. със задача ремонт на строителни машини ищецът е пътувал към обект на „Автомагистрали Хемус“ АД. Ищецът е управлявал л.а. с рег. № * НМ по главен път ПП I – 3 (Бяла – Плевен – Ботевград), като на км 116+286 е претърпял пътнотранспортно произшествие, което е признато за трудова злополука с разпореждане № 5104-22-27 от 13.03.2020г., прието като доказателство по делото (л.8 от делото).

Съгласно приетото заключение по съдебно – медицинска експертиза, съдът приема за установено, че вследствие на признатото за трудова злополука произшествие ищецът е претърпял следните травматични увреждания : контузии по цялото тяло, които засягат меките тъкани с микрохематоми в тях в различни анатомични области, довели до болки и страдания; контузия на главата – повърхностни кръвонасядания и посттравматичен оток, предизвикали болки и страдания; контузия на мозъка – отчетена е ретроградна амнезия, при прегледа е установено, че състоянието на ищеца е добро – същият е контактен и адекватен; контузия на меките тъкани на гръдния кош, предимно вдясно с развитие на хематоми и оток, водещи до болки и страдания; счупване на 9 – то

и 10 -то ребра вдясно – фрактурите на ребрата са придружени с хематоми, оток и болков симптом по време на дишането; открито първа степен счупване на лявата подбедрица, която фрактура е довело до разкъсване на меките тъкани и периоста с патологична подвижност и костен хруст, която фрактура по медико – биологични признаци е довела до трайно нарушена функция на крайника за период, по – дълъг от 30 дни; контузия на дясната глезенна става – развитие на оток с дифузна болезненост в областта на дясната глезенна става, без деформация, предизвикала болки и страдания.

Според заключението проведеното лечение е включвало клинично наблюдение и подготовка за оперативно лечение, хирургична интервенция и медикаментозна терапия. В амбулаторни условия на ищеца е провеждана рехабилитация за възстановяване на обема на движение и мускулната сила на оперирания крайник. Установени са злокачествено хематологично заболяване и увреждане на междупрешлените дискове в поясния и други области на гръбначния стълб, които заболявания според заключението на вещото лице не са в причинна връзка с процесния инцидент, но са довели до увеличаване на възстановителния период.

Вещото лице посочва, че преди процесното ПТП на ищеца е била поставена диагноза „захарен диабет тип 2“, като не може категорично да се заключи, че преживеният стрес от процесното ПТП е основна причина за развитие на усложнения при това заболяване, едно от които усложнения е установената полиневропатия. Вещото лице е заключило, че поставената на ищеца диагноза „увреждане на лумбално – сакралните коренчета на гръбначния стълб“ (диагноза по МКБ „увреждане на междупрешлените дискове в поясния и други отдели на гръбначния стълб“) е в резултат на дегенеративни, възрастово – обусловени промени, и не е в пряка причинно – следствена връзка с произшествието. По повод уврежданията, получени в причинна връзка с процесната трудова злополука, на ищеца са издадени болнични листове за временна неработоспособност за период от 401 дни (отговор на последна задача от заключението по СМЕ).

При изслушване на заключението в открито съдебно заседание вещото лице е пояснило, че болките и страданията, причинени от контузията на тялото и на главата, която травма е повърхностна, са отшумели в рамките на 10 – 15 дни. По отношение на контузията на мозъка вещото лице е пояснило, че след изписване на пациента не били представени документи, от които да се направи извод за развитието на тази контузия. Откритото счупване на лявата подбедрица е с възстановителен период от 10 до 13 месеца. Върху глезенната става не е налице фрактура, а само контузия, като в резултат на това увреждане ищецът е получил оток и обезкалцияване при заболяването зудек.

За претърпените болки и страдания от страна на ищеца вследствие на процесната злополука по делото са събрани свидетелски показания чрез разпита на съпругата на ищеца – Нушка Б.а. Тя съобщава, че след катастрофата ищецът няколко пъти е изпадал в безсъзнание. Получил увреждания и на двата крака, като в единия крак продължавал да изпитва болки и към датата на провеждане на разпита. Поради счупените ребра изпитвал затруднения в дишането около 2 седмици, което било причина и да се забави извършване на операцията по повод получената травма в лявата подбедрица. Болничният престой на ищеца продължил около 20 дни. Около 2 месеца след инцидента ищецът бил изцяло на легло. След това използвал патерици, с които продължавал да се придвижва и към датата на провеждане на разпита. При операцията на лявата подбедрица на ищеца били поставени пирони, които все още не били извадени. След изписване от болницата ищецът се чувствал зле, не можел да става, като за него се грижили свидетелката и дъщеря им. В първите 2 месеца болките били най – силни. В домашни условия била провеждана рехабилитация на ищеца. Той продължавал да приема обезболяващи медикаменти. Походката на ищеца не била възстановена, като се придвижвал с патерици и имал затруднения при ходене и клякане. Постоянно изпитвал болки в краката. Установили, че има полиневропатия – постоянна болка в краката и подуване на краката. След инцидента установили, че и другият крак е счупен, но зараснал накриво и започнали лечение и на другия крак. При ищеца след инцидента се открило и друго заболяване – левкемия. След произшествието възникнала нужда от по – силни лекарства по повод наличното и преди това заболяване диабет. Психически ищецът тежко изживявал събитията, като имал и суицидни мисли.

Съгласно чл.200, ал.1 КТ работодателят отговаря имуществено за вреди от трудова злополука,

довели до неработоспособност или смърт на работника. Обезщетението за претендираните неимуществени вреди от трудова злополука се определя от съда по справедливост - чл.52 ЗЗД, вр. чл.212 КТ. Относими към тази преценка са характерът и видът на увреждането, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, перспективата и трайните последици, продължителност и интензивност на претърпените болки и страдания, конкретните отражения на увреждането в бита на пострадалия работник и др.

Предвид обсъдените по – горе доказателства съдът приема за доказано, че вследствие на трудовата злополука ищецът е претърпял контузия на тялото (контузия на меките тъкани с микрохематоми в тях), контузия на главата (повърхностни кръвоснасядания и посттравматичен оток), които увреждания са причинили болки и страдания и са отшумели в рамките на 10 – 15 дни. Претърпял е и контузия на гръдния кош, което е предизвикало болки и страдания. Получил е контузия на дясната глезенна става – без деформация. Вследствие на произшествието ищецът е получил още счупване на 9 – то и 10 -то ребра вдясно, както и счупване на лявата подбедрица. Последното счупване е затруднило движението на левия крайник за период около 13 месеца, през който период ищецът не е можел да се движи сам, ползвал е помощни средства – патерици. Бил е изцяло зависим от грижите на своите близки. В периода на възстановяването си ищецът е бил затруднен в битово – хигиенното си обслужване, в свободното си придвижване и се е нуждал от помощ при извършване на рутинни ежедневни дейности. Следва да се има предвид и претърпяното оперативно лечение, както и необходимостта от приемане на обезболяващи медикаменти. Съдът приема, че оздравителният процес при ищеца относно уврежданията в опорно – двигателния апарат, не е завършен, както и че ищецът продължава да изпитва затруднения в придвижването си, за което свидетелства съпругата му, като в тази част съдът кредитира показанията ѝ като последователни и съответни на останалите доказателства по делото, вкл. и експертното решение от 17.03.2021г.

Съдът приема, че по делото категорично не се установи вследствие на произшествието ищецът да е губил съзнание, като при непосредствено извършения след злополуката медицински преглед е записано, че същият е адекватен и контактен. В тази връзка съдът не кредитира съобщеното от разпитаната като свидетел съпруга на ищеца за неколкостепенната загуба на съзнание, тъй като същата не е била очевидец на събитието, тя посочва, че той е пътувал сам в автомобила и при това е неясен източникът на сведенията ѝ относно съобщения факт. Предвид това и след като по делото липсват други категорични сведения за това ищецът да е губил съзнание съдът приема, че установената контузия на мозъка е причинила единствено ретроградна амнезия, т.е. ищецът не е помнел какво се е случило, което по медико – биологични признаци не представлява разстройство на здравето, временно опасно за живота.

Установява се по делото, че без връзка с процесното ПТП ищецът страда от заболяване „диабет тип 2“, както и злокачествено хематологично заболяване, дегенеративни промени – увреждане на лумбо – сакралните коренчета на гръбначния стълб, които заболявания според нещата лице макар да не са в причинна връзка с процесното събитие са довели до увеличаване на процеса на възстановяване, като са повлияли върху общо влошено здравословно състояние на ищеца. Съдът приема, че установената у ищеца полиневропатия не се намира в причинна връзка с трудовата злополука, защото според заключението по СМЕ това е усложнение на заболяването „захарен диабет тип 2“, представляващо увреждане на периферните нерви на горните и долните крайници, и не може категорично да се заключи, че основна причина за появата му е преживеният стрес от процесното събитие. В приетото като доказателство експертно решение № 0552 от 17.03.2021г. на ищеца е определена 75 % трайна неработоспособност, като е вписана основна диагноза : счупване на костите на подбедрицата, включително и на глезена, като придружаващи са и други заболявания, които не са в причинна връзка със злополуката.

Предвид горното съдът приема, че размерът на обезщетението за причинените неимуществени вреди вследствие на процесната трудова злополука съобразно критерия за справедливост по чл.52 ЗЗД следва да се определи в размер на 25000 лева.

Ответникът е направил възражение за проявена от ищеца груба небрежност, с което претендира за намаляване на дължимото обезщетение на основание чл.201, ал.2 КТ. Груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 КТ е неполагане на дължима грижа, която би положил и най

– небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия – при проявена от работника липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност /в този смисъл постановеното по реда на чл.290 ГПК решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV ГО/.

В случая възражението за проявена груба небрежност е обосновано с допуснато от ищеца нарушение на правилата за движение по пътищата, в резултат на което е настъпила злополуката.

От приетия като доказателство заверен препис от влязла в сила присъда от 03.06.2021г. по НОХД № 288 по описа за 2021г. на Окръжен съд – Плевен се установява, че ищецът е признат за виновен за това, че при процесното пътнотранспортно произшествие е нарушил нормата на чл.16, ал.1 ЗЗдП (забрана на пътно платно с двупосочно движение водачът на МПС да се движи в лентата на насрещното движение освен при изпреварване и заобикаляне) и нормата на чл.20, ал.1 ЗЗдП (задължение на водача на МПС непрекъснато да контролира превозното средство, което управлява), вследствие на което ищецът е причинил смъртта на водача на насрещно движещ се автомобил. Съдът съображава, че влязлата в сила присъда е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно въпросите за извършване на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца – чл.300 ГПК. При това съдът приема, че от цитираната влязлата в сила присъда се установява, че причина за настъпване на пътно – транспортното произшествие е виновно поведение на ищеца, който при нарушаване на правилата за движение по пътищата е навлезнал в пътното платно за насрещно движение и се е ударил челно в движещо се в това платно МПС, вследствие на което е причинил смъртта на водача на правомерно движещо се МПС. В случая при решаване на въпроса за допуснатата от ищеца груба небрежност следва да се вземе предвид че произшествието е настъпило поради допуснато от страна на ищеца грубо нарушение на правилата за движението по пътищата – навлизане в пътното платно за насрещно движение и неупражняване на непрекъснат контрол върху управляваното МПС. Допуснатите от ищеца нарушения са на основни правила за движение по пътищата, пренебрегването на които създават завишен риск от настъпване на пътнотранспортно произшествие с тежки последици, каквито в случая са настъпили, видно и от причинения съставомерен резултат – смърт на другия водач на МПС, който е бил ударен челно от ищеца. При това съдът приема, че е доказано възражението за проявена от ищеца груба небрежност, което дава основание за намаляване на обезщетението на основание чл.201, ал.2 КТ. При определяне на степента, с която следва да се намали обезщетението за вреди от трудовата злополука, е необходимо да се изследва приносът на ищеца за настъпване на злополуката. По делото не се твърди и не се установява в механизма на произшествието да стоят други причини, във виновното поведение на ищеца, поради което съдът приема, че ищецът има изключителен принос за настъпване на признатото за трудова злополука пътнотранспортно произшествие, чрез грубо нарушение на основни правила за движение по пътищата. Изложеното налага значително по степен намаляване на дължимото обезщетение от работодателя за вредите от злополуката на основание чл.201, ал.2 КТ, а именно намалението следва да е с 90 %.

При установената груба небрежност на основание чл.201, ал.2 КТ определеният размер на обезщетението следва да се намали с 90 %, като след редукцията неговият размер се равнява на 2500 лева.

На основание чл.200, ал.4, вр. ал.3 КТ от дължимото обезщетение следва да бъде приспадната и изплатената на ищеца от застрахователя сума от 840 лева по застраховка трудова злополука съгласно застрахователна полица № 0142/9/19/090/000014, видно от приетите доказателства – писмо от ЗАД „Алианс България“ АД и платежно нареждане от 03.06.2022г. (л.115 и л.116 от делото).

Предвид горното окончателният дължим от ответника размер на обезщетение за неимуществени вреди от трудовата злополука се равнява на сумата от 1660 лева. Посочената сума следва да се присъди, ведно със законната лихва от възникване на трудовата злополука – 13.02.2020г. (чл.84, ал.3 ЗЗД, вр. чл.212 КТ), до окончателното плащане и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер, както и по искането за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от травмите, които не се установи да са в причинна връзка с трудовата

злополука - тежка черепно – мозъчна травма, загуба на съзнание, увреждане на лумбо – сакралните коренчета на гръбначния стълб, полиневропатия, влошаване на диабетното състояние на ищеца.

По разноските:

На адв. Г. Д., предоставила безплатна правна помощ на ищеца, видно от представения договор за правна помощ и съдействие, следва да се присъди адв. възнаграждение съразмерно с уважената част от иска или от пълния размер на възнаграждението от 8650 лева (чл.7, ал.2, т.5 НМРАВ) следва да се присъди сумата от 143,59 лева.

Ответникът е поискал присъждане на разноски за адв. възнаграждение в размер на 12000 лева с ДДС (10000 лева без ДДС), както и за депозит по съдебно – медицинска експертиза в размер на 300 лева, плащането на които разходи е доказано. Ищецът е възразил за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което възражение по чл.78, ал.5 ГПК съдът намира за неоснователно. При минимален размер на възнаграждението от 8650 лева без ДДС (чл.7, ал.2, т.5 НМРАВ), то договореното такова от 10000 лева без ДДС (арг. пар.2а ДР на НМРАВ) не надвишава значително минималния размер, като се има предвид че правната и фактическа сложност на делото е около средната за дела със сходен предмет. Предвид изложеното плащането на адвокатско възнаграждение със завишение около 15 % над минималния размер не обосновава извод за прекомерност, т.е. за очевидно и съществено завишаване на размера на уговорения хонорар спрямо действителната правна и фактическа сложност на делото. При това от направените разноски в общ размер от 12300 лева на ответника съразмерно с отхвърлената част на иска се следват разноски в размер на 12095,82 лева.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да плати по сметка на Софийски районен съд сумата от 66,40 лева - държавна такса съразмерно с уважената част от иска.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Витез Проспект“ АД (с предишно наименование „Автомагистрали Хемус“), ЕИК 831643461, със седалище и адрес на управление : гр. С., ул. „Тинтява“ № 15 - 17, да плати на Л. И. Б., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. С., ул. „Л.“ № 16, партер – адв. Г. Д., на основание чл.200, ал.1 КТ сумата от 1660 лева - обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука от 13.02.2020г., при която на ищеца са причинени контузия на тялото и на главата, счупване на лявата табия, счупване на 9 – то и 10 – то ребро вдясно, травма на дясна глезенна става, чувство на потиснатост, раздразнителност, безпокойство, ведно със законната лихва от 13.02.2020г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 100000 лева и за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от трудовата злополука, при която са причинени следните увреждания - тежка черепно – мозъчна травма, загуба на съзнание, увреждане на лумбо – сакралните коренчета на гръбначния стълб, полиневропатия, влошаване на диабетното състояние.

ОСЪЖДА „Витез Проспект“ АД (с предишно наименование „Автомагистрали Хемус“), ЕИК 831643461, със седалище и адрес на управление : гр. С., ул. „Тинтява“ № 15 – 17, да плати на адв. Г. Д., адрес на упражняване на дейността : гр. С., ул. „Л.“ № 16, партер, на основание чл.38, ал.2 ЗА сумата от 143,59 лева – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Л. И. Б., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. С., ул. „Л.“ № 16, партер – адв. Г. Д., да плати на „Витез Проспект“ АД (с предишно наименование „Автомагистрали Хемус“), ЕИК 831643461, със седалище и адрес на управление : гр. С., ул. „Тинтява“ № 15 – 17, на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 12095,82 лева – разноски.

ОСЪЖДА „Витез Проспект“ АД (с предишно наименование „Автомагистрали Хемус“), ЕИК 831643461, със седалище и адрес на управление : гр. С., ул. „Тинтява“ № 15 – 17 да плати по сметка на Софийски районен съд на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 66,40 лева – държавна такса.

Присъдените в полза на ищеца суми могат да бъдат внесени по следната банкова сметка :

IBAN : BG66 CECB 9790 10D4 3513 00, „Централна кооперативна банка“ АД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____